

Suzanne Vermeer

Mont Blanc

A.W. Bruna Uitgevers

Ze lag op de bodem. De bodem van de zee? Het was donker en koud en ze huiverde. Ze had altijd gedacht dat de bodem van de zee uit zand bestond. Van die fijnmazige zachte korrels die lichtjes schuurden langs je huid, maar waar je toch zacht op lag. Maar ze lag niet zacht, helemaal niet. De ondergrond was hard en drukte pijnlijk tegen haar achterhoofd, schouderbladen, heiligbeen en hielen. Op haar rug, ze lag dus op haar rug.

Golven van water waren golven van pijn die beukten en klotsten tegen haar hoofd. Ze probeerde mee te deinen op de golven en zich niet te verzetten, maar de pijn werd niet minder. Ze hoorde iets. Een raar geluid. Het klonk menselijk maar ook weer niet. Geschrokken hield ze haar adem in en het geluid stopte. Toen ze voorzichtig doorademde, hoorde ze het weer. Adem inhouden, het stopte. Doorademen, het was er weer. Maakte zij dat geluid? Ze concentreerde zich. Kermen. Ja, het was gekerm. Het ging gelijk op met de pijn-scheuten in haar hoofd. Het was haar eigen gejammer, dat moest wel. Of was er nog iemand anders?

Ze bewoog haar benen in een poging de ruimte af te tasten. Ze kreeg ze niet uit elkaar. Er sneed iets in haar enkels. Hoe harder ze probeerde om ze te scheiden, hoe meer pijn. Haar armen. Als ze op de bodem van de zee lag, had ze die nodig om te zwemmen. Met krachtige slagen omhoog naar het licht. Polsen als enkels, aan elkaar. Vastgebonden. Maar hoe kon

ze dan zwemmen? Ze kon hier niet eeuwig blijven liggen. De hoofdpijn zwol aan en lichtflitsen verschenen. Gefascineerd keek ze naar het vuurwerk. Als kind was ze er altijd al gek op geweest. Het schouwspel ging door. Het licht was te fel. Ze moest haar ogen sluiten.

Hoe kon dat nou? Ze waren al dicht. Haar oogleden maakten contact met elkaar. Dat voelde ze duidelijk. Maar het licht bleef haar onverminderd bestoken. Ogen open, zelfde beeld als met haar ogen dicht. Ze begon er steeds minder van te begrijpen. Waar was ze?

Onrustig bewoog ze heen en weer. Was ze maar niet zo verstuft, dan kon ze beter nadenken. Een plan maken, dát moest ze. Gedachteflarden, die als vissen om haar heen zwommen en steeds wegschoten als ze te dichtbij kwam. Ze wilde ze aanraken, pakken. Ze was een van hen. Zij kon ook ademen onder water. Ademen onder water? Maar hoe dan? Ze had geen kieuwen. Snorkel? Nee, daarvoor lag ze te diep. Duikfles? Duwde die tegen haar rug? Ze bewoog haar bovenlichaam. De harde ondergrond was breder dan een duikfles. Maar ze voelde wel iets in haar mond. Zacht en te groot. Het duwde haar tong naar achteren. Ze probeerde het eruit te werken. Onmogelijk. Er zat iets over haar mond geplakt. Dit was niet goed. Dit was helemaal niet goed. Langzaam brak de paniek door. Ze moest hier weg. Ze had het benauwd. Omhoog zwemmen en dan een bevrijdende teug lucht. Weg uit de duisternis en terug naar het licht. Ze wilde niet dood. Voelde ze zich maar niet zo slap.

Met vereende krachten probeerde ze zichzelf los te worstelen. Zuurstof, ze had gewoon een beetje zuurstof nodig en dan kwam alles goed. Ze spande haar buikspieren aan en trok haar knieën lichtjes op. Het lukte haar nauwelijks om haar hoofd een paar centimeter omhoog te krijgen. Ze kermde door de vlamme pijn die haar hoofd in tweeën spleet.

Met een gefrustreerde keelkreet zette ze nog wat kracht bij en kwam een stuk overeind. Ze stootte haar hoofd.

Beduusd viel ze weer achterover. Hoe kon ze haar hoofd stoten als ze in de zee lag? Een dikke laag ijs? Was ze in een wak gevallen? Moeizaam rolde ze op haar zij en tastte met haar geknevelde handen voor zich uit. Ze raakte iets. Een wand? Zo snel als ze kon draaide ze zich op haar andere zij. Hetzelfde verhaal. Ze tastte verder met haar handen. Achter haar hoofd en erboven. Ook daar wanden. Ook de ruimte achter haar voeten was begrensd. Aan alle kanten was ze ingesloten. Lag ze in een kist? Was ze levend begraven? Ze kreeg het steeds benauwder. Paniek of te weinig zuurstof? Ze probeerde haar gejaagde ademhaling onder controle te krijgen. Ze moest luisteren. Misschien dat ze omgevingsgeluiden kon oppikken die meer duidelijkheid gaven over de plek waar ze zich bevond. Nu pas hoorde ze het zovende geluid dat er waarschijnlijk al die tijd al was geweest en kon ze de schokkende bewegingen plaatsen die ze in eerste instantie had toegeschreven aan de golven van de zee. Ze verloor het bewustzijn weer.

1

Laura klemde haar handen om de leuning van de stoel waar ze in zat. Ze kneep steeds harder, op zoek naar houvast. Haar mond werd steeds droger en de kamer draaide om haar heen. De woorden die de man tegenover haar uitsprak, hoorde ze nauwelijks. Zijn lippen bewogen in het gezicht dat ze altijd best aantrekkelijk had gevonden. Waarom eigenlijk? vroeg ze zich af. Nu pas viel het haar op dat zijn neus veel te grof was voor zijn gezicht en zijn lippen te dun. Zijn donkere haren bleken veel minder vol dan ze altijd had gedacht. Na de woorden die hij zojuist had gesproken, en die insloegen als een donderslag bij heldere hemel, leek hij zijn glans te hebben verloren. Alles leek zijn glans te hebben verloren.

‘Ik weet niet hoe we het zonder je moeten redden, Laura, hoe ik het zonder je moet redden. Maar helaas moeten we het toch proberen.’ Rodney trok een plechtig gezicht, alsof hij net had gesproken op een uitvaart. In wezen was dat ook een beetje zo; hij had net haar carrière begraven. Ze focuste zich op zijn gevouwen handen met de licht getinte huid en voelde zich steeds bozer worden. Keurig geknipte nagels terwijl zij straks geen nagel meer zou hebben om haar kont te krabben. Vijf jaar trouwe dienst en in minder dan vijf minuten weggereorganiseerd. Al haar overuren en extra-tjes uit loyaliteit betekenden blijkbaar niets. En die oude tang die liever lui was dan moe, mocht blijven. *First in last*

out. Rodney's letterlijke tekst. Alsof dat minder erg klonk dan het oer-Hollandse 'je krijgt de zak'.

'Heb je begrepen wat ik heb gezegd, Laura? Je bent zo stil.'

'Gek hè? Je overvalt me nogal. Ik heb even tijd nodig om dit te verwerken voordat ik met een gepaste reactie kom.' Laura baalde dat haar stem dik was van emotie. Ze wilde zich niet laten kennen en met opgeheven hoofd vertrekken, maar dat voornemen was nu al mislukt.

'Dat begrijp ik. Zal ik koffie voor je halen? Dan kun je even tot jezelf komen voordat we de formele zaken door-nemen.'

'Melk en suiker graag.' Rodney knikte en verliet het kantoor. Ze realiseerde zich dat hij voor het eerst in vijf jaar koffie voor haar haalde. Belachelijk eigenlijk. Ze rechtte haar rug en haalde een paar keer diep adem. Die lul zou nog spijt krijgen dat hij haar liet gaan. Door de kier van de deur ving ze een glimp op van Corrie, die haar niet op kwaliteit maar op basis van een langer dienstverband had verslagen. Corrie loerde het kantoor in en er verscheen een vilein lachje rond haar mondhoeken toen hun blikken elkaar kruisten. Laura had altijd een hekel gehad aan dat mens en nu bleek maar weer waarom. Er ging geen greintje medeleven uit van die vrouw. Rodney zou er nog wel achter komen dat hij de verkeerde keuze had gemaakt. Nou, bij haar hoefde hij niet meer aan te komen. Al zou hij haar op zijn blote knieën smeken, háár zag hij nooit meer terug.

Rodney kwam aanlopen met koffie en een glas water. In het voorbijgaan knikte hij naar Corrie, die vlug weer achter haar bureau plaatsnam en driftig op haar toetsenbord begon te rammen. Dat mens kon als de beste de indruk wekken dat ze razend druk was, terwijl ze geen flikker uitvoerde. Laura had altijd het meeste werk verzet en gezorgd dat alle haastklussen op tijd afkwamen. Ze was benieuwd hoe

Corrie haar gebrek aan werklust ging oplossen als zij er niet meer was om de kastanjes uit het vuur te halen. Al stortte de hele boel in elkaar, háár probleem was dat niet meer. Eigenlijk ook wel een bevrijding, om geen verantwoordelijkheid meer te hoeven dragen. Dat gevoel was echter maar van korte duur. De paniek sloeg weer onverbidlijk toe toen ze zich realiseerde dat ze zonder baan geen inkomen had. Hoe moest ze haar huur op tijd betalen? Bij haar ouders aankloppen was haar eer te na en ze was te trots om Tim om hulp te vragen. Ze waren nu een jaar samen en het ging goed, maar ze hechtte erg aan haar zelfstandigheid. Ze had een bloedhekel aan vrouwen die teerden op de zak van hun man. Dat zou ze nooit laten gebeuren. Al moest ze uit de vuilnisbak eten.

‘Je koffie wordt koud.’ Rodney tikte met zijn vinger tegen haar mok en nam zelf een slok water. Laura pakte het lepel-tje beet en begon haar koffie te roeren. Te veel melk, zag ze in een oogopslag.

‘Hé, de bodem hoeft er niet uit.’

‘O, sorry.’ Ze legde het lepel-tje op het bureau en vouwde haar handen rond de mok. ‘De formaliteiten,’ hielp ze Rodney op gang.

‘Ja, de formaliteiten. Aangezien je vijf jaar en drieëndertig dagen bij ons in dienst bent, geldt er een opzegtermijn van twee maanden.’ Laura proestte haar slok koffie bijna uit bij het idee dat ze hier nog twee maanden moest blijven. Dat trok ze niet. Zeker twee maanden tegen die zelfgenoegzame smoel van Corrie aankijken, no way. Dat gunde ze dat kreng niet.

‘Kan ik ook per direct opstappen?’ Ze had de woorden al uitgesproken voordat ze over de gevolgen had nagedacht. Rodney keek haar verschrikt aan. ‘Waarom zou je dat willen?’

Het lag op het puntje van haar tong om te zeggen ‘omdat ik jouw kop niet langer kan verdragen’, maar ze hield de eer aan zichzelf en antwoordde: ‘Om me volledig te kunnen concentreren op het vinden van een nieuwe baan. Zoals je weet liggen die tegenwoordig niet voor het oprapen.’ Rodney grimaste ongemakkelijk. ‘Ik wil twee maanden salaris mee, dat ben je me wel verschuldigd, dacht ik zo,’ liet ze er snel op volgen.

‘Dat moet ik overleggen.’ Met een klap zette ze de mok op het bureau, pakte haar tas van de grond en stond op. ‘Je kunt me bereiken op mijn mobiel.’ Zonder zijn reactie verder af te wachten, rechte ze haar rug en liep naar de deur.

‘Laura, wacht nou even. Zo hoeft het toch niet te eindigen?’

‘Je klinkt als een zielige minnaar, Rodney, niet als een baas die zojuist zijn secretaresse heeft ontslagen.’ Met opgeheven hoofd liep ze zijn kantoor uit en sloot zachtjes de deur.

2

Hoe sneller ze bij Rodney en dat hele zootje vandaan was, hoe beter, en dus fietste Laura stevig door. Ze verborg haar gezicht nog wat verder achter de dikke wollen das die dezelfde rode kleur had als haar gevoerde handschoenen. Zorgvuldig vermeed ze de verraderlijk gladde stukken van platgereden sneeuw op het fietspad. Een bestemming had ze niet echt in haar hoofd. Alles behalve naar huis. De muren kwamen nu al op haar af als ze dacht aan haar kleine tweekamerappartementje.

Haar ogen traanden onophoudelijk door de gure oostenwind, maar ook van ellende. De aanvankelijke woede om haar ontslag had al snel plaatsgemaakt voor hulpeloosheid. Wat moest ze nu? In een paar minuten had Rodney haar al haar zekerheden afgenomen.

Morgen zou haar wekker net als voorheen om zeven uur afgaan, alleen was er geen reden meer om op te staan. Hoe vaak had ze niet gewenst dat ze dat ding een klap kon geven en zich nog eens een paar uur kon omdraaien? Nu dat binnen handbereik was, leek het ineens een stuk minder aantrekkelijk. Ze vroeg zich überhaupt af of ze morgen een wekker nodig had om wakker te worden. Ze betwijfelde of het lukte om vannacht de slaap te vatten. Waarschijnlijk zou ze liggen piekeren en elk uur van de klok zien. En hoe ging ze aan Tim vertellen dat ze ineens werkeloos was? Of haar ouders? Ze wist dat het niet aan de kwaliteit van haar

werk lag, dat had Rodney ook herhaaldelijk benadrukt, maar toch kon ze het gevoel gefaald te hebben niet van zich afschudden.

De hele tijd verscheen het zelfgenoegzame hoofd van Corrie op haar netvlies. Dat maakte het er allemaal niet beter op. Of misschien toch wel? Het was haar eer te na om bij de pakken neer te zitten, dat gunde ze Corrie niet. Trouwens, wat bezielde haar met dat gejammer en geklaag? De beste wraak was zich niet te laten kennen en haar schouder eronder zetten. Morgen ging om zeven uur die wekker en dan stond ze op om zich in te schrijven bij het eerste het beste uitzendbureau en daarna zou ze solliciteren op elke vacature die ze tegenkwam.

Met opgeheven hoofd fietste ze verder en nam de omgeving in zich op. Zonder het in de gaten te hebben was ze richting het kantoor van Tim gefietst. Ze keek op haar horloge. Kwart voor twaalf. Misschien kon ze Tim verrassen met een spontane lunchdate? Ze kneep vol in haar remmen om de juiste straat in te kunnen slaan. Haar wielen verloren grip en het lukte haar nauwelijks om overeind te blijven. Sukkel, beet ze zichzelf toe terwijl ze haar evenwicht weer probeerde te hervinden op de gladde straat. Uiterst voorzichtig fietste ze de laatste honderd meter naar het voormalige pakhuis met lange smalle ramen aan de Broekhovenseweg, waar naast Tims bedrijf ook een paar andere bedrijven in waren gevestigd. Tim huurde de kelder en de eerste verdieping.

In het kantoor van Tim brandde licht, evenals in de kamer ernaast, die van zijn compagnon en tevens beste vriend Sander. De mannen waren al vanaf hun jeugd bevriend en konden het ook op zakelijk gebied uitstekend met elkaar vinden. Vijf jaar geleden hadden ze samen Fit & Shape opgericht, een bedrijf in voedingssupplementen en sport-

voeding. Volgens Tim was het mede dankzij Sanders vlotte babbel zo succesvol. ‘Die jongen verkoopt nog een broodje poep als het moet.’ Laura had een vies gezicht getrokken. ‘Nou, niet aan mij hoor.’

‘Ook aan jou, wedden? Ik zie heus wel hoe je reageert op zijn lach.’

‘Niet waar,’ had ze ontkend, maar haar wangen waren rood. Ze voelde zich betrappt. Ze was inderdaad erg gecharmeerd van Sander en zijn mooie lach. Daar had hij al menig vrouw het hoofd mee op hol gebracht. Maar ze hield van Tim, dat stond buiten kijf. Hij was een dromer en een idealist en dat sprak haar aan. Juist in een wereld waarin alles draaide om geld en macht konden er in haar ogen niet genoeg types als Tim zijn. Ook Tims spontane karakter vond ze leuk. Sander was veel berekender in alles wat hij deed. Waar Tim vaak ja zei en daarna pas nadacht over de gevolgen, hield Sander de stelregel ‘eerst denken en dan doen’ aan.

Met zijn zachte karakter was Tim lang niet altijd opgewassen tegen de dominantere Sander. Hij was een binnenvetter en conflictvermijder. Dat gedrag stoorde Laura nog weleens. Ook in hun relatie deed Tim er alles aan om onenigheid te vermijden en dat werkte haar soms ontzettend op de zenuwen. Zij was zelf iemand die geen blad voor de mond nam en soms wat ongenueanceerd kon zijn. ‘De mantel der liefde kan ook verstikkend werken,’ had ze hem weleens toegebeten, toen hij zich in haar ogen weer eens te veel op zijn kop liet zitten door Sander. Maar ze had meteen ingebonden toen ze de gekwetste blik in Tims ogen zag.

Zijn zwakte was voor haar meteen ook zijn sterke punt. Uiteindelijk wilde iedere vrouw toch een lieve, betrouwbare man die haar waardeerde en respecteerde. Op Tim kon je in dat opzicht honderd procent bouwen en bij Sander

was ze daar niet zo zeker van. Hij was haar vaak te joviaal en flirterig tegen vrouwen en weigerde tot op heden om zich te binden. Ze zou met haar jaloerse karakter geen oog meer dichtdoen als Sander haar vriend was. Hij mocht dan knapper zijn dan Tim, maar ze zou nooit voor hem kiezen als hij serieus wat bij haar probeerde. Hoe aantrekkelijk ze hem ook vond, verder dan een beetje onschuldig flirten zou het nooit gaan.

Tim leek er geen moeite mee te hebben en had haar herhaaldelijk gezegd dat hij het zo fijn vond dat ze zo goed met Sander op kon schieten. ‘Hij is mijn beste vriend en ik vertrouw hem blindelings. Ik zou nooit iets tussen hem en mij in laten komen.’ Daarmee doelde hij op zijn ex-vriendin Tara die een wig tussen hen had proberen te drijven. Ze was jaloers geweest op de sterke band tussen Sander en Tim en wilde niet dat Tim privé nog langer met hem omging. Tim had de relatie met Tara uiteindelijk verbroken.

‘En terecht,’ was Laura’s reactie geweest toen Tim haar dat had verteld. ‘Gelukkig voor mij ook,’ had ze er met een knipoog aan toegevoegd.

Laura had een vreselijke hekel aan mensen die onder invloed van hun nieuwe partner hun vrienden ineens niet meer zagen staan. Ze had het zelf een paar jaar geleden meegemaakt met haar zogenaamd ‘beste’ vriendin Jennifer. De eerste maanden had ze begrip getoond en de boel op zijn beloop gelaten. Ze gunde haar vriendin alle geluk van de wereld. Maar toen er na die eerste maanden niets veranderde en Jennifer geen enkel initiatief toonde tot contact, werd Laura’s eigen motivatie om de vriendschap in stand te houden ook steeds minder. Voor Jennifer bestond er nog maar één persoon en die heette Aron. Niks mis met verliefdheid, maar daarom hoefde je de rest van de wereld toch niet uit het oog te verliezen? Vier jaar geleden had ze

voor het laatst geluncht met Jennifer. De vanzelfsprekende ongedwongenheid die er altijd tussen hen was geweest, was verdwenen. De gesprekken waren oppervlakkig, de grappen geforceerd en het schaterlachen gemaakt. Ze leken wel complete vreemden voor elkaar te zijn geworden. Laura snapte nog steeds niet hoe dat had kunnen gebeuren. Als een contact minder intensief werd, dan betekende dat toch niet dat alle raakvlakken en gezamenlijke interesses ineens verdwenen? Toch was het gebeurd. Na die laatste lunch had ze nooit meer wat van Jennifer gehoord en ze had zelf ook geen contact meer gezocht. Ze miste haar vriendin nog steeds. Althans, de Jennifer van vroeger, voordat ze zo was veranderd. Laura realiseerde zich echter dat wat eens was geweest, nooit meer zou terugkomen. Er was te veel gebeurd. De Jennifer van nu was een vreemde voor haar met wie ze geen enkele klik meer had.

‘Zou ik er even bij mogen?’

Laura schrok op uit haar mijmeringen en keek verschrikt naar de man die met zijn fiets in de hand achter haar stond.

‘Ik wil mijn fiets graag in het rek zetten,’ moedigde hij haar aan om aan de kant te gaan. Ze had helemaal niet doorgehad dat ze, verdiept in het verleden, van haar eigen fiets was afgestapt en dwars voor het fietsenrek stond.

‘O, natuurlijk, sorry.’ Snel draaide ze haar fiets en zette hem in het rek. Nu pas merkte ze hoe koud ze het eigenlijk had. Ze deed haar handschoenen uit om haar fiets op slot te zetten. Haar vingers waren rood van de kou. Ze blies in haar handen voordat ze haar handschoenen weer aantrok. Het begon zachtjes te sneeuwen en ze huiverde toen ze een sneeuwvlok op haar neus voelde. Vlug liep ze naar de ingang van het kantoor en drukte op de bel van Fit & Shape. Er vloog een vlinder door haar buik toen ze Tims stem door de intercom hoorde. ‘Hallo?’

‘Ha liefje, zin om te lunchen?’ beantwoordde ze hem.

‘Laura!’ riep hij enthousiast uit. De deur begon vrijwel meteen te zoemen en ze duwde hem open. Een aangename warmte kwam haar tegemoet toen ze de hal in liep. Ze hoorde het geluid van een deur en snelle voetstappen die de trap afkwamen toen ze haar voet op de eerste tree van de brede trap zette. Tim kwam haar tegemoet lopen. Hij lachte zijn blije lach, waar ze een jaar geleden als een blok voor was gevallen. Het litteken op zijn rechterwang trok strak. In de winter was het altijd beter te zien dan ’s zomers. ‘Val van een speeltoestel toen ik drie was,’ had hij haar verteld toen ze ernaar vroeg. ‘Daar komt deze ook vandaan.’ Hij had haar zijn kromme middelvinger laten zien die na een breuk nooit goed geheeld was.

‘Laura, wat een verrassing.’ Hij zoende haar vol op haar mond en ze beantwoordde zijn kus. Hand in hand liepen ze naar zijn kantoor.

‘Hoor jij niet op je werk te zitten?’ vroeg Tim toen hij de deur van zijn kantoor achter hen sloot. Meteen betrok Laura’s gezicht. Ze besloot er geen doekjes om te winden. ‘Ik ben ontslagen.’

‘Ontslagen? Hoe bedoel je?’

‘Nou, zoals ik het zeg. Ontslagen, ik heb de zak gekregen, ik ben werkeloos.’

‘Hoe kan dat nou?’

‘Reorganisatie. Omdat Corrie langer in dienst is dan ik, mocht zij blijven.’

‘Belachelijk. Jij hebt dag en nacht voor die gasten klaargestaan.’

Laura haalde haar schouders op.

‘Wist je dat het zo slecht ging met het bedrijf?’

‘We hebben... eh, ze hebben betere tijden gekend, maar ik had niet door dat het echt crisis was. Dat hebben ze vak-

kundig voor het personeel verborgen gehouden.’

‘En nu?’

‘Geen idee. Morgen maar naar het uitzendbureau.’

‘Maar je hebt toch een opzegtermijn?’

‘Ja, van twee maanden, maar ik heb gezegd dat ik per direct wilde stoppen. Als het zo moet dan wil ik geen dag langer meer voor hen werken. Ze zijn mijn energie niet waard. Die kan ik aan veel leukere dingen besteden. Aan jou bijvoorbeeld...’ Laura liep op Tim af en gaf hem een zoen. Liefkozend streekte hij door haar donkerblonde krullen die wat plat tegen haar hoofd zaten door de wollen muts die ze gedragen had.

‘Maar dan zit je nu dus zonder inkomen?’

‘Ik heb gezegd dat ik twee maanden salaris mee wil en dat ze me dat verschuldigd zijn. Rodney gaat het overleggen en belt me er nog over terug.’

‘Maar in het ergste geval krijg je niets mee en heb je vanaf vandaag dus geen inkomen?’

‘Ja, daar komt het wel op neer ja.’

‘Dat is niet echt handig. Ik snap wel dat je boos was, maar de volgende keer dat je zo impulsief wilt reageren, kun je beter eerst even met mij bellen.’

‘Ga jij me nou de les lezen? Dan ga ik weer, hoor. Mijn dag was al verschrikkelijk genoeg.’

‘Nee, natuurlijk niet, sorry. Wil je koffie?’ suste Tim.

‘Ik hoopte eigenlijk op een warme chocomel en een lekker broodje bij Slagroom.’

Tim keek aarzelend op zijn horloge. ‘Ik heb het eigenlijk behoorlijk druk vandaag...’ Laura’s gezicht betrok.

‘Maar, ik werk om te leven en niet andersom en een mens moet toch ook eten.’ Hij pakte zijn jas van de kapstok bij de deur en maakte een uitnodigend gebaar richting de uitgang. Laura liep naar buiten en Tim sloot zijn kantoor af.

Op de trap kwamen ze Sander tegen en Laura groette hem enthousiast. ‘Hé Sander, wij gaan even een broodje doen bij Slagroom, ga je mee?’

‘Nee, te druk, maar bedankt voor de uitnodiging.’ Hij liep snel door naar boven.

Laura keek verbaasd naar Tim. ‘Sinds wanneer slaat hij een uitnodiging voor Slagroom af?’

‘Moet hij weten.’ Tim haalde zijn schouders op en liep verder.

‘Ik ga hem even halen, hoor. Hij zag eruit alsof hij wel een kop koffie kon gebruiken.’

‘Laat zitten joh, we kunnen toch ook met zijn tweeën gaan? Hij hoeft echt niet altijd overal bij te zitten, hoor.’

‘Wat doe je nou raar? Is er iets?’

‘Nee hoor.’

‘Dan haal ik hem.’ Laura begon terug naar boven te lopen en hoorde Tim nog net ‘Je doet maar’ mompelen. Ze besloot zijn gemopper te negeren en liep door naar Sanders kantoor. De deur stond op een kier en ze stak haar hoofd om de hoek. Sander zat achter zijn bureau en stuurde naar het scherm van zijn computer. Laura schraapte haar keel en hij keek op.

‘Weet je zeker dat je niet meegaat? Kom op joh, even een break. Een mens functioneert beter met een volle maag.’

‘Je weet dat ik een mooie vrouw als jij moeilijk iets kan weigeren, maar ik denk dat Tim liever alleen met je gaat lunchen.’

‘Welnee, hoe kom je daarbij? Vanavond heeft hij me helemaal voor zichzelf.’ Ze lachte ondeugend. Sander aarzelde even, maar ging toch overstag. ‘Nou, oké dan. Ga maar vast naar beneden. Ik sluit hier even de boel af en dan kom ik eraan.’

‘Gezellig. Dan zien we je zo.’

3

Laura stond samen met Tim te blauwbekken bij haar fiets. Het was harder gaan sneeuwen. ‘Waar blijft Sander nou? De boel afsluiten hoeft toch niet zo lang te duren?’ Ongeduldig keek ze naar het raam van Sanders kantoor. Er brandde nog steeds licht. Druk gebarend liep hij langs het raam heen en weer. Hij voerde duidelijk een verhit telefoongesprek. Zijn jas had hij nog niet aan, voor zover Laura kon zien. ‘Hij staat gewoon een potje te bellen terwijl wij hier staan te bevriezen.’

‘Je had ook naar mij moeten luisteren, dan hadden we allang met zijn tweeën aan een broodje gezeten.’ Laura negeerde Tims gemopper.

‘Ik bel hem wel even naar beneden.’ Ze drukte een paar keer achter elkaar op de bedrijfsbel. Er kwam geen reactie. Laura keek weer naar boven. Sander stond weer voor het raam en staaarde voor zich uit. De afstand was te groot om zijn gezichtsuitdrukking goed te kunnen lezen. Zijn jas had hij inmiddels aan en zijn handen zaten in zijn zakken. Het telefoongesprek was dus afgelopen.

Ze drukte nogmaals op de bel en praatte lukraak in de intercom. ‘We staan hier te vernikkelen.’ Er klonk een kraakerig geluid gevolgd door Sanders stem. ‘Ik kom er nu aan.’ Vlak daarna vloog de deur open en kwam Sander met een verhit gezicht naar buiten stuiven.

‘Sorry, ik kreeg nog een telefoontje. Alles om de klant te-

vreden te houden, hè?’ Hij liep langs hen heen naar het fiet-senrek en haalde een krakkemikkige herenfiets van het slot. Tim bekeek hem met argusogen. ‘Nieuwe fiets?’

‘Mijn andere is gejat.’

‘Kon je niks fatsoenlijkers kopen? Je verdient genoeg, lijkt me.’

‘Wat is er mis met een tweedehandsfiets? Hij doet het prima.’

Laura stond met verbazing naar het gekissebis te luisteren. ‘Wat doen jullie onaardig. En waarom ben jij zo chagrijnig?’ richtte ze zich specifiek tot Tim.

‘Slecht geslapen,’ mompelde hij.

‘Nou, daar was anders niks van te merken toen je de deur voor me opendeed. Heeft het iets met hem te maken?’ Ze wees naar Sander die stond te dralen bij zijn fiets.

‘Stap nou maar achterop,’ zei Tim.

‘Oké, dan zal het wel aan mij liggen.’ Tim begon langzaam te rijden op Laura’s fiets en Laura sprong op de bagagedrager. Ze legde haar koude wang tegen Tims rug, sloeg haar armen stevig om zijn middel en sloot een ogenblik haar ogen. Even ging ze volledig op in het ritmische gewiebel van Tims lijf dat werd aangejaagd door zijn stevige tred op de pedalen. Zijn jas schuurde zachtjes tegen haar gezicht terwijl de gure wind haar huid deed tintelen. Ze trok haar muts nog wat verder over haar oren. Ze had zo een dubbele warme chocomel nodig om weer een beetje op temperatuur te komen. Wát nou opwarming van de aarde?

Na een tochtje van amper vijf minuten parkeerden ze hun fietsen bij Slagroom. Er hing een knusse warmte in het eet-café met voornamelijk houten inrichting. Laura liep langs de lange bar en nam plaats aan een vierpersoonstafeltje achter in de zaak. Tim ging tegenover haar zitten en Sander naast haar. Vrijwel meteen kwam een serveerster hun kant

op lopen. Laura pakte snel de kaart die op tafel stond en gaf hem door aan Tim toen ze haar keus had gemaakt. 'Een broodje Italiano en een warme chocomel met slagroom, alsjeblieft.'

'Voor mij een twaalfuurtje en een dubbele espresso,' maakte Tim zijn keus zonder op de kaart te kijken.

'Doe mij maar een cappuccino en een broodje bal.' Sander gaf de serveerster een knipoog. Tim zuchtte geërgerd. 'Moet je nou altijd de joviale jongen uithangen? Heb je een aandachtsprobleem of zo?'

Sanders gezicht vertrok. Hij leek iets te willen zeggen, maar hield zich in.

'Jeetje, wat mankeert jullie vandaag toch? Als er iets is, praat het uit of hou erover op. Mijn dag is al ellendig genoeg.'

Tims gezichtsuitdrukking werd zachter en hij pakte met zijn warme handen de hare vast. 'Sorry, schat, je hebt helemaal gelijk.'

'Wat is er ellendig aan jouw dag?' vroeg Sander.

'Laura is vandaag haar baan kwijtgeraakt,' beantwoordde Tim zijn vraag.

'Dat meen je niet? Hoezo?'

'Reorganisatie.'

'Dat vind ik echt klote voor je.' Sander raakte zachtjes haar schouder aan. 'En nu?'

'Morgen *asap* naar het uitzendbureau. Ik heb het geld hard nodig.'

'Waarom kom je voorlopig niet bij Fit & Shape werken?' stelde Tim spontaan voor.

'Wat moet ze doen dan?' reageerde Sander meteen.

'Jou helpen met de administratie.'

'Dat kan ik heel goed in mijn eentje af.'

'Je klaagt anders steen en been dat je het zo druk hebt.'

‘Je moet niet alles wat ik zeg zo letterlijk nemen.’

‘We kunnen best wat extra handen gebruiken. Laura kan de administratie van je overnemen, dan heb jij weer wat meer tijd om ons klantenbestand te onderhouden en om te acquireren.’

Laura luisterde met verbazing naar het gesprek. ‘Hallo, heb ik zelf ook nog iets te zeggen? Ik hou er niet van als mensen over me praten terwijl ik er zelf bij zit.’

Sander draaide zich om en keek haar recht aan. ‘Prima, dan zeg ik het rechtstreeks tegen jou: ik vind het een slecht idee. Niks persoonlijks hoor, maar werk en privé kun je beter gescheiden houden.’

‘Wat een gelul. Wij waren toch ook bevriend toen we een bedrijf begonnen?’ bemoeide Tim zich ermee.

‘Dat was anders.’

‘Hoezo was dat anders?’

‘Vriendschap is voor altijd en bij een relatie moet je dat maar afwachten. Nogmaals, niks persoonlijks hoor, Laura,’ voegde hij er snel aan toe.

Laura kuchte verontwaardigd. ‘Dus jij denkt dat Tim en ik niet bij elkaar blijven? Dat jij niet in staat bent om je langer dan een week te binden, wil niet zeggen dat alle mannen zo in elkaar zitten, hoor.’

‘Weet je wat, tortelduifjes, ik trek me terug. Mijn eetlust is ineens weg. Bovendien schijn ik het nogal druk te hebben.’ Ruw duwde hij zijn stoel achteruit, stond op en griste zijn jas mee. De serveerster die net aan kwam lopen met de broodjes liep hij bijna omver.

‘Nou ja zeg!’ riep Laura uit. Maar Sander was al bijna bij de uitgang. Tim verontschuldigde zich voor het gedrag van zijn vriend tegenover de serveerster en liet Sanders bord in het midden van de tafel zetten. ‘Die eten we samen wel op.’ Vervolgens bestelde hij nog een dubbele espresso en Laura

volgde zijn voorbeeld. ‘Ik geloof dat ik er ook wel een kan gebruiken, dus maak er maar twee van.’ De serveerster vertrok weer.

‘Wat is Sander kort aangebonden. En jij reageert ook al de hele tijd zo korzelig. Zo ken ik je helemaal niet.’ Laura nam een hap van haar broodje.

‘Iedereen heeft toch weleens zijn dag niet?’ mompelde Tim met volle mond.

‘Maar...’

‘Laat het rusten, Lau. Waarom moeten vrouwen altijd overal iets achter zoeken en dingen zo ingewikkeld maken?’

‘Oké, ik zeg al niks meer. Smakelijk eten.’ Demonstratief nam ze een grote hap. Tim volgde haar voorbeeld. Zwijgend aten ze verder tot de serveerster de espresso’s kwam brengen. Toen ze weer weg was keek Tim Laura aan met een voorzichtige glimlach op zijn gezicht. ‘Zand erover?’

Ze aarzelde even en ging toen overstag. ‘Zand erover.’

Tim zuchtte opgelucht. Laura keek naar zijn leeggegeten bord. Ook de lunch van Sander was volledig achter zijn kiezen verdwenen. ‘Volgens mij had je gewoon honger, want je kijkt al een stuk vrolijker uit je ogen.’ Tim lachte schaapectig en pakte haar hand. ‘Ik meende het serieus wat ik daarstraks zei. Over werken bij Fit & Shape.’

‘Ik weet het niet, hoor. We hebben het net zo leuk samen. Als ik voor je ga werken verandert dat misschien wel. Wat Sander zei over werk en privé gescheiden houden is helemaal niet zo gek.’

‘Ben je bang dat ik een bazig type ben?’ grinnikte Tim.

‘Nee, dat je seks met me op je bureau wilt en dat ik alleen nog maar korte rokjes mag dragen.’ Laura keek hem ondeugend aan. ‘Maar alle gekheid op een stokje, zijn we er al aan toe om elkaar bijna dag en nacht te zien? We zijn net een jaar samen.’

‘Het lijkt me heerlijk om je vaker te zien. Er zijn mensen die binnen drie maanden al trouwen.’

‘Ja, en dat zijn meestal niet de stabielste huwelijken. Ik wil het zo graag goed doen, Tim.’

‘Je kunt het nooit fout doen. In oorlog en liefde is alles immers geoorloofd.’

Ze gaf hem een zachte schop onder tafel. ‘Ik meen het. Ik wil dat onze verhouding gelijkwaardig blijft en ik weet niet of dat lukt als je naast mijn minnaar ook mijn baas wordt.’

‘Dat weet ik, schatje, maar ik denk echt dat je je druk maakt om niks. Ik kick niet op macht en ik heb niks met hiërarchie. Jij en ik horen bij elkaar, dat wist ik al meteen toen ik je zag. Stel je eens voor dat we ’s ochtends samen wakker worden, ontbijten en dan samen naar kantoor gaan.’ Laura keek hem aarzelend aan. ‘Bedoel je dat je meteen ook wilt samenwonen?’

‘Ik denk dat we toe zijn aan een volgende stap.’

Laura liet zijn woorden op zich inwerken en langzaam klaarde haar gezicht op.

‘Misschien heb je daar wel gelijk in, ja. Jij denkt niet dat het te vroeg is?’

‘Absoluut niet.’

‘Dus samenwonen én voor je komen werken. Wie weet is dat het proberen waard. Ik vind je in elk geval de leukste man van de wereld, dus misschien ben je ook wel de leukste baas die ik me kan wensen. Daarbij lost het meteen mijn baanloosheid op. Laten we het een maand proberen. Ik kan morgen beginnen. Met werken dan,’ voegde ze eraan toe. ‘Dat samenwonen doen we als het samenwerken bevalt.’

Tim keek haar verheugd aan. ‘Qua salaris...’

Laura liet hem niet uitpraten en zei lachend: ‘Over mijn salaris onderhandelen we vanavond in bed.’ Haar gezicht werd weer serieus. ‘Maar hoe moet dat dan met Sander? Hij

was er vrij stellig in dat hij het niet wilde. Ik kan misschien toch beter een andere baan zoeken. Het lijkt me niet in het belang van Fit & Shape als ik er tegen Sanders wil in komen werken. Tenslotte heeft hij net zoveel te zeggen als jij.’

Tim reageerde laconiek. ‘Geef het een week. Dan is Sander wel bijgedraaid.’ Laura had er een hard hoofd in, maar stemde toch in.

‘Ga je nog mee voor één bakkie op kantoor? Kun je vast wennen aan je nieuwe werkomgeving.’

‘Niet zo hard van stapel lopen jij,’ corrigeerde ze hem. ‘Eerst Sander. Maar ja, ik ga nog mee voor een bakkie. Als je vriendin,’ voegde ze er voor de duidelijkheid aan toe.

Het was gestopt met sneeuwen toen ze buiten kwamen en de wind leek wat gedraaid. Tim veegde met de mouw van zijn jas de bagagedrager voor haar schoon. Ze trok haar sjaal tot vlak onder haar neus en sprong achterop. Gelukkig leunde ze tegen Tim aan. Ze hield ervan om met hem door de stad te fietsen. Sneller dan haar lief was stonden ze alweer voor het kantoorgebouw. Het fietsenrek was vol. ‘Zet maar even op de stoep, ik blijf toch geen uren meer.’

Hand in hand liepen ze naar Tims kantoor. Door de deur van Sanders gesloten kantoor klonk geroezemoes.

‘Ik vraag wel even of hij ook koffie wil,’ bood Laura aan.

‘Doe ik straks wel, hij houdt er niet van om gestoord te worden als hij met een klant belt.’ Tim had ondertussen een tweede mok gevuld en ze pakte hem aan. Op de sofa in zijn kantoor dronken ze hun koffie.

‘Ik moet gaan,’ zei Laura even later. Ze zette haar lege mok op tafel en stond op. ‘Ik heb je al veel te lang van je werk gehouden. Dat ik geen werk meer heb, wil niet zeggen dat dat ook voor andere mensen geldt.’ Ze gaf Tim een zoen. ‘Zie ik je vanavond?’

‘Uiteraard. Kom je naar mij?’

‘Dat is goed. Bel maar als je wegrijdt van kantoor.’ Ze gaf hem nog een kus en vertrok. Buiten aangekomen keek ze verbaasd naar de lege plek op de stoep waar haar fiets had moeten staan. Ze liet haar ogen door de straat gaan. Tegen beter weten in hoopte ze dat iemand hem verplaatst had. Shit, ze was nog geen halfuur weggeweest. Lopend naar huis was een beetje te veel van het goede. Dan maar vragen of Tim haar even naar huis kon brengen. Ze liep terug naar de deur van het kantoorpand waar net iemand door naar buiten kwam en glipte naar binnen. Aangekomen op de verdieping van Fit & Shape hoorde ze de verhitte stemmen van Sander en Tim. Waren ze elkaar nou alweer in de haren gevlogen? Vlug liep ze door met de intentie de kempfanen uit elkaar te halen. Ze stond al met de deurklink in haar hand toen ze haar naam hoorde vallen. Ze bleef staan en luisterde.

‘Ik vind dat Laura recht heeft op de waarheid.’

‘Doe niet zo achterlijk. Je houdt je mond.’

‘Sander, ik kan niet meer leven in een leugen. Ik wil het haar vertellen en dan moet ze zelf maar beslissen of ze bij me blijft of niet.’

‘Hou toch op met moraalridderen. Je hoeft haar niet wijzer te maken dan ze al is. Daar doe je niemand een plezier mee. Wil je alles wat je hebt opgebouwd kapotmaken? Dat laat ik niet gebeuren! We hebben hier vaak genoeg over gepraat. Einde discussie.’

Laura voelde de tranen in haar ogen springen. Had Tim een geheim voor haar? Tim, die voor zover ze wist altijd eerlijk en oprecht was? Een steek van jaloezie trok door haar buik. Had hij een ander? Was zijn wekelijkse kroegavond met Sander een smoes? Ze voelde een baksteen in haar maag en wist niet wat ze moest doen.

De deur van Tims kantoor vloog open en ze kon nog net

opzij springen. Sander kwam met een rood hoofd naar buiten stampen. Hij schrok toen hij haar zag staan. ‘Wat doe jij hier? Hoe lang sta je hier al?’

‘Lang genoeg.’ Ze keek hem fel aan. Tim kwam zijn kantoor uit lopen en werd bleek toen hij haar zag. Woedend keek ze hem aan. ‘Wat hou jij voor mij verborgen? Heb je een ander?’

‘Laura,’ hakkelde hij. ‘Ik dacht dat je naar huis was.’

‘Ja, dat is wel duidelijk dat je dat dacht.’

‘Waarom ben je teruggekomen?’

‘Mijn fiets is gestolen, maar dat doet er nu niet toe. Ik wil weten waar jullie het net over hadden!’

Sander wierp Tim een waarschuwende blik toe. Tim wendde zijn gezicht af en staaarde naar zijn schoenen. Toen keek hij vastberaden op. ‘Ik wist niet hoe ik het je moest vertellen, ik wil je niet kwijt, maar je hebt recht op de waarheid nu het serieus wordt tussen ons...’

‘Tim is onvruchtbaar,’ knalde Sander er plompverloren uit.

Laura staaarde eerst Sander en vervolgens Tim met open mond aan. Ook Tim leek even niet te weten hoe hij moest reageren.

‘Ja, ik denk ik help je even om het je wat makkelijker te maken. Dat hadden we toch afgesproken?’ zei Sander. ‘En wij houden ons altijd aan onze afspraken, toch Tim? Die zijn heilig.’

Sander keek Tim doordringend aan en die sloeg zijn ogen neer. Aarzelend pakte hij Laura’s hand. ‘Het spijt me.’

Laura trok haar hand terug. ‘Waarom heb je dat niet eerder verteld?’

‘Ik laat jullie even,’ mompelde Sander en hij liep naar zijn eigen kantoor.

Tim keek hem na. ‘Ik spreek je straks nog wel. Je wordt bedankt.’ Toen richtte hij zich weer tot Laura en sloeg een

arm om haar heen. 'Kom, dan gaan we even rustig zitten.' Ze liet zich meevoeren naar de sofa waar ze nog maar net met een kop koffie hadden gezeten. Het duizelde Laura allemaal. Toen ze vanochtend opstond was haar leven nog onbezorgd geweest, maar in een paar uur tijd was alles anders geworden. Ze was haar baan kwijt en nu bleek haar vriend een 'probleem' te hebben en viel haar toekomstdroom van een gezin met minstens twee kinderen in duigen. Verdwaasd keek ze hem aan en meteen laaide de boosheid weer op.

'Waarom heb je me dit niet eerder verteld? Je weet dat ik later graag kinderen wil.'

Tim was even stil en staaarde voor zich uit. Toen keek hij haar aan.

'Ik kon het niet, Laura. Ik weet hoe je ogen beginnen te stralen als je op straat een leuk kind ziet lopen. Het risico dat ik je kwijt zou raken was te groot. Ik schaamde me ook, alsof ik heb gefaald als man. Een mislukkeling. Wie wil er nou met een mislukkeling leven?' Hij deed zijn handen voor zijn gezicht en schudde zijn hoofd. Laura trok zijn handen weg. 'Kijk me aan.' Hij gehoorzaamde.

'Ik snap dat het moeilijk is om zoiets te vertellen, maar je had eerlijk tegen me moeten zijn. Nu moet ik het verdomme van Sander horen. Je had niet eens de ballen om het me zelf te vertellen.' Tim kromp ineen bij het woord 'ballen' en Laura realiseerde zich dat ze zich niet bepaald tactisch had uitgedrukt. 'Sorry. Maar je snapt wel wat ik bedoel.'

'Je hebt helemaal gelijk. Wat kan ik zeggen? Ik snap het als je een punt achter onze relatie wilt zetten.'

'Wat? Dat lijkt me wat voorbarig, maar dit is wel iets waar ik goed over wil nadenken. Ik had me onze toekomst iets anders voorgesteld.'

'Dat snap ik. Neem de tijd die je nodig hebt. Ik hoor het wel als je me weer wilt zien. Óf je me weer wilt zien.'

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.

Suzanne Vermeer

Winterberg

A.W. Bruna Fictie

Er was bloed. Overal waar ze keek was bloed. Ze rook het, proefde het bijna. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht om zichzelf even te verlossen van de gruwelijkheden aan haar voeten. Ogen open, ogen dicht. Het was zinloos. De beelden drongen zich onverminderd aan haar op.

Ze werd overvallen door een hevige misselijkheid. Haar ingewanden draaiden en tolden en voor ze er erg in had leegde ze haar maag. Ze kon er niets aan doen. Niemand kon bestand zijn tegen dit horrortafereel. Wie dit op zijn geweten had, verdiende het niet om te leven. Uit deze daad sprak een blinde woede, zo groot dat de kans op herhaling niet uitgesloten was. Ze hoefde het lichaam niet verder te naderen om het te herkennen. Dat het Isa was, kon ze ook op afstand zien.

Ze wilde schreeuwen, huilen, maar kwam niet verder dan een zacht gekerm. De aanblik van het verminkte lichaam verlamde haar. Had het met de ruzie te maken of ging het om iets anders? Hoe had het zover kunnen komen en wie had dit gedaan? Moest ze ook vrezen voor haar eigen leven of had iemand het alleen op Isa gemunt? Gevaar kon in elke hoek zitten. Zou ze het kwaad herkennen als het erop aankwam? Of zou ze net zo eindigen als haar nicht? Bewerkt met een mes en leeggebloed als een geslacht dier?

Er lagen dekens in de hoek van het vertrek. Ze vermande zich en liep ernaartoe, pakte er twee van de stapel en liep terug naar het lijk. Ze bedekte het zorgvuldig als een moeder die haar kind toestopt om het te beschermen tegen de kou en nare dromen. Het was een menselijk gebaar dat ze moest maken. Door het brandende gevoel in haar longen besepte ze dat ze ongemerkt haar adem had ingehouden. Ze liep weg bij het afgedekte lichaam en nam een flinke teug lucht. De geur van de dood drong diep binnen in haar neus en ze werd op slag weer misselijk.

Met haar hand voor haar mond draaide ze zich om. Ze moest hier

weg, hulp halen. Maar wie zou daadwerkelijk willen helpen en wie zou doen alsof? Op haar hoede verliet ze het vertrek. Haar schoenen lieten afdrukken van bloed achter op het tapijt.

1

Het was een uitstekende dag om de doden te begraven. Donkergrijze wolken pakten in rap tempo samen en je kon de spanning in de lucht voelen. Een lichtflits kondigde een fikse onweersbui aan. Het gerommel volgde snel.

‘Een, twee, drie, vier,’ telde Sophie hardop. Geluid legde ongeveer 340 meter per seconde af. Dat betekende dat het onweer iets minder dan anderhalve kilometer verwijderd was van de plek waar ze stonden. Ze was altijd al een weetjesfreak geweest. Een ‘stuedje’ zoals haar klasgenootjes haar vroeger noemden. Altijd goede cijfers en nooit een huiswerkopdracht overgeslagen. Ze vond niets heerlijker dan met haar neus in de studieboeken hangen. In tegenstelling tot de andere meisjes in haar klas had ze een voorliefde voor de bètavakken gehad. En ze was er ook goed in. In natuurkundige, scheikundige en wiskundige formules probeerde ze haar levensvragen beantwoord te krijgen, de ondoorgrondelijkheid tastbaar te maken met concrete getallen en rationele verklaringen. Met zweverig gedoe kon ze helemaal niets. Twee benen stevig op de grond was meer haar ding en zo was ze ook opgevoed.

Weer een flits. Deze keer drie tellen tussen donder en bliksem. De wind trok nog wat verder aan en de eerste dikke regendruppel belandde op haar neus. Ze huiverde. Niet alleen door het weer, maar ook door de gelegenheid. Tante Eva liet haar gevoel voor drama zelfs na haar dood nog met donderend geweld spreken. Ze had vast een goede plek voor zichzelf bedongen in de hemel. Sophie glimlachte bij de gedachte aan wijlen haar tante die nooit onder stoelen of banken stak hoe ze dingen wilde hebben. Ze was niet iemand geweest van wie je makkelijk kon houden, daar was ze te koeltjes voor geweest, maar respect had ze altijd wel afgedwongen. Sophie bewonderde haar daarom. Hoewel ze haar al twee jaar niet gezien had, kon

ze zich haar tante nog levendig voor de geest halen. Hoge jukbeenderen, kaarsrechte rug en een spitse neus die ze graag overal instak. Priemende, donkere ogen, haar haar altijd opgestoken in een dikke knot.

In de zomer van 2011 had tante Eva Nederland kort aangedaan voor een familiebezoekje. De rest van het jaar resideerde ze in het hotel in Winterberg dat al bijna twee eeuwen in de familie was. Ze had het overgenomen van haar vader en runde de boel sinds de jaren tachtig met ijzeren hand. Sophies vader had, net als zijn twee andere broers, destijds genoeg genomen met wat geld en zijn zus het hotel van harte gegund. Ondanks het feit dat hij het zelf niet wilde runnen, vond hij het wel belangrijk dat het in de familie bleef. Een wens waar nu, na de dood van tante Eva, misschien wel een einde aan kwam aangezien het in de lijn der verwachting lag dat het hotel aan oom Dieter was nagelaten. Sophie was nog nooit in het hotel geweest, ze was niet zo'n wintersporter. Dat geklungel met die lange latten was niks voor haar. Duitsland trok haar sowieso niet zo als vakantieland, hoewel ze van meerdere mensen had gehoord dat het er prachtig was. Zij vloog liever linea recta naar een zonnig oord.

Ook haar man Daan was een echte zonzonaanbidder. In de zomer van 2010 had ze hem op Sicilië haar jawoord gegeven en tot op de dag van vandaag had ze daar allerminst spijt van. Ze hadden het goed samen. Al liep het financieel de laatste tijd niet echt lekker. Daan was zelfstandig boekhouder, maar door de economische crisis waren met name in die sector harde klappen gevallen. Hij kon het hoofd amper boven water houden en balanceerde op de rand van een faillissement. De rekeningen stapelden zich harder op dan ze werden weggewerkt. Haar salaris als docent scheikunde en wiskunde was ook geen vetpot.

De afgelopen maanden begon de stress bij Daan merkbaar toe te slaan. Hij sliep slecht, was wat sneller geïrriteerd en de kringen onder zijn ogen werden steeds donkerder. De vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht was vervangen door een zorgelijke. Het lukte haar steeds minder goed om hem gerust te stellen of met een grap uit zijn bedrukte stemming te halen. En hij had ook wel degelijk een punt, want als zijn opdrachten niet op korte termijn zouden aantrekken, werd het opbrengen van de hypotheek een probleem. Bij vrienden

had ze gezien dat de bank in dergelijke gevallen niet mild was en al snel tot een executieveiling wilde overgaan. Ze hoopte maar dat het niet zover zou komen. Net als Daan was ze bereid er alles aan te doen om hun financiën weer op orde te brengen. Een krantenwijk, een uitzendbaantje voor wat extra uren, vakkenvullen voor haar part.

Een felle lichtflits spleet de hemel in tweeën. Tante Eva eiste haar aandacht weer op. Tante Eva, onverwoestbaar en onoverwinnelijk. De schok was dan ook groot geweest toen oom Dieter meldde dat tante Eva was overleden. Het bleek dat ze zich al een tijdje niet zo goed voelde, maar daar had ze over gezwegen tegen de buitenwereld, waar ze blijkaar ook haar familie toe rekende. Problemen hing je niet aan de grote klok maar hield je voor jezelf. Ook het oplossen ervan was je eigen verantwoordelijkheid. Maar soms groeiden problemen je boven het hoofd en moest je nu eenmaal om hulp vragen. Tante Eva had het gebrek aan dat inzicht met haar leven moeten bekopen. Als ze er op tijd een dokter bij had gehaald, was ze misschien nog te redden geweest.

Aan de ene kant nam ze het oom Dieter wel kwalijk dat hij geen actie had ondernomen, maar aan de andere kant begreep ze het ook wel. Ingaan tegen de uitdrukkelijke wensen van zijn vrouw had hem al menige uitbrander opgeleverd tijdens hun huwelijk.

Het was alsof tante Eva haar gedachten kon lezen en zich nog een keer wilde laten gelden met een donderpreek uit de hemel. Sophie kromp in elkaar van de klap. Het kon niet anders dan dat de bliksem ergens dicht in de buurt was ingeslagen. Ongerust keek ze naar de grote bomen die de begraafplaats sierden. Normaliter was ze er dol op, maar met dit noodweer zwiëpten hun takken dreigend heen en weer. Stel dat er één afbrak of dat de bliksem insloeg in een boom?

De wolken barstten open en een enorme regenbui stortte zich over de aarde uit. Ze huiverde toen de dikke druppels via haar hoofd in haar nek liepen. Gehaast klapte ze de paraplu open om te voorkomen dat ze binnen een paar minuten volledig doorweekt was. Daan sloeg beschermend een arm om haar heen en nam de paraplu van haar over. Het ding hield amper stand tijdens een harde windvlaag. Daan voorkwam op het nippertje dat de wind eronder sloeg en hun enige beschutting tegen het noodweer vernielde. Voetje voor voetje schuifelden ze verder naar het graf.

Sophie legde een rode roos op de kist en maakte een buiging voor haar tante. De wind blies de roos weer van de kist en in een reflex sprong ze erachteraan. Daan kon nog net voorkomen dat ze in het gedolven gat viel. Achter haar hoorde ze iemand proesten. Ze keek om en zag dat het haar nicht Isa was. Ze wierp haar een geërgerde blik toe. Isa woonde sinds een paar jaar in Winterberg en werkte in het hotel van tante Eva en oom Dieter. Ze had de Hogere Hotelschool gedaan en was meteen na het behalen van haar papieren in dienst genomen door tante Eva.

Sophie deed een nieuwe poging om de inmiddels verfrommelde roos op de kist te leggen. Voorzichtig schoof ze hem onder de enorme krans die oom Dieter voor zijn vrouw had laten maken.

Achter haar kuchte Isa afkeurend. Hm, dat was dus blijkbaar not done. Isa was altijd al beter op de hoogte geweest van hoe het hoorde. Vandaar dat het Sophie ook niet verbaasde dat haar nicht de horeca in was gegaan.

‘Kom, we moeten doorlopen. De mensen achter ons worden zeiknat. Wij ook trouwens.’ Daan duwde haar met gepaste dwang vooruit. Tijd om haar blunder met de roos te herstellen was er niet meer. Nou ja, het kwam uit een goed hart.

Met gebogen hoofd tegen de snijdende wind en de onophoudelijke regen liep ze in hoog tempo met Daan richting de ruimte waar de condoleance werd gehouden. Hoewel haar tante geen kou en nattigheid meer kon voelen en het geroffel van de regen op haar kist niet meer kon horen, gaf het een ongemakkelijk gevoel om haar in dat noodweer achter te laten in het open familiegraf op Zorgvlied.

Sophie probeerde zich voor te stellen hoe tante Eva erbij lag in haar smalle kist. Strak ingesloten door met wit satijn beklede wanden. Overal duisternis en geen mogelijkheid om te ontsnappen. Ze voelde druk op haar borstkas en een gevoel van paniek welde op. Ze kon niet tegen kleine ruimtes en al helemaal niet tegen opgesloten zijn. Ze begon duidelijk hoorbaar te ademen en probeerde zichzelf weer onder controle te krijgen. Niet nu! Ze zat niet in een kist maar stond gewoon buiten op een begraafplaats. Ze kon weg wanneer en waarheen ze wilde. Kappen met dat claustrofobische gedoe, nergens voor nodig.

Daan schudde de druipende paraplu uit voor de ingang van de

condoleanceruimte voordat hij hem inklapte. Hij pakte haar natte jas aan en hing die samen met die van hem in de garderobe. Ze liet haar ogen door de ruimte gaan. Oom Dieter was ergens met zijn rolstoel in het midden geparkeerd en staarde in gedachten voor zich uit. Hoewel het algemeen bekend was dat zijn huwelijk met tante Eva niet het stempel warm en gezellig verdiende, zat hij er verloren bij zonder zijn vrouw. Een man alleen die vanaf nu zijn eigen boontjes moest doppen met zijn toch al niet al te beste gezondheid. Ze hoopte maar dat Isa een oogje in het zeil zou houden. Ze voelde een hand op haar schouder en keek om. ‘Dag pap.’ Ze gaf hem een zoen op zijn wang en Daan schudde hem de hand. Haar moeder depte met een zakdoek haar natte gezicht en poetste vervolgens de druppels van haar beslagen bril.

‘Wacht nog maar even met dat ding weer opzetten tot ik je heb begroet, anders kun je er meteen weer een natte neus vanaf poetsen.’ Glimlachend gaf ze haar moeder een knuffel en een kus.

‘Je hebt helemaal gelijk meid. Wat een weer, zeg. Je zus heeft wel een dag uitgekozen,’ zei ze terwijl ze haar man aanstootte.

‘Ja, Eva heeft altijd al gevoel voor timing gehad,’ bromde hij terug. ‘Kom, we gaan Dieter even de hand schudden en dan neem ik er een borrel op.’

Haar moeder haakte haar arm in die van haar man en nam plaats in de gestaag groeiende rij.

‘Zullen wij ook maar?’

Daan knikte instemmend. Toen ze hun positie hadden ingenomen keek ze nog eens om zich heen. Er waren toch nog behoorlijk wat mensen komen opdraven. Gek eigenlijk dat ze niet in Duitsland werd begraven, maar in Amsterdam. Blijkbaar wilde een mens aan het einde van zijn leven toch terug naar zijn roots en die lagen voor tante Eva en haar familie in Amsterdam. Ze had er een groot deel van haar jeugd doorgebracht voordat haar vader het hotel in Winterberg ging runnen. Op Zorgvlied bevond zich ook het familiegraf waar tante Eva zojuist was bijgezet.

Ze nam de mensen in de zaal nog eens in zich op. Slechts een paar gezichten kwamen haar bekend voor. Die van haar nicht Lieke bijvoorbeeld, die een geanimeerd gesprek voerde met Isa. Ze was haar nichten de laatste jaren eigenlijk volledig uit het oog verloren. Moest

ze zich schuldig voelen dat ze zo weinig energie had gestoken in het onderhouden van het contact? Maar eerlijk gezegd hadden haar nichten net zo min hun best gedaan contact te zoeken en waren dus ook schuldig aan de ontstane situatie.

Hoewel hun karakters ook vroeger al behoorlijk uiteenliepen (Isa was kordaat en een beetje bazig, Lieke was joviaal en zichzelf was bedachtzaam), waren ze in hun jeugd veel met elkaar opgetrokken. Dat ze alle drie in hetzelfde dorp woonden, maakte het contact alleen nog maar intensiever. Sophie dacht met veel genoegen terug aan hun avonturen in de zandbak van opa. Isa bepaalde altijd wat ze gingen maken, zij vulde de vormpjes en Lieke gaf een creatieve draai aan het eindresultaat. In die tijd kwam tante Eva ook regelmatig een weekendje over uit Winterberg om haar broers en nichtjes te zien. Ze nam hen dan vaak mee naar de film of McDonald's. Oom Dieter bedankte meestal voor de eer en het genoegen en verliet Winterberg zelden.

Ontelbare keren was Sophie met Isa en Lieke gaan schaatsen in de toen nog strenge winters, hun verkleumde handen warmend aan een dampende chocomel in een plastic bekertje bij de koek-en-zopiekraam. Het extra zakcentje dat ze meekregen werd dankbaar besteed aan een grote gevulde koek. Discozwemmen in het overdekte zwembad in hun woonplaats op donderdagavond. Ze sloegen geen enkele keer over. Pas toen ze naar de middelbare school gingen, begonnen er wat scheurtjes in het contact te ontstaan. Er kwamen nieuwe vrienden die ook aandacht opeisten, huiswerk moest worden ingepland en de wereld bleek ineens groter dan een dorp. Hun belevingswereld en interesses begonnen duidelijk uiteen te lopen en de vanzelfsprekendheid van hun contact werd minder. Toen er ook nog vriendjes in beeld kwamen, verwaterde het contact helemaal en zagen ze elkaar eigenlijk alleen nog op verjaardagen.

Zijzelf had even een moeilijke periode gehad in haar puberteit. Haar klasgenoten hadden wat pogingen gedaan haar te pesten omdat ze zo goed kon leren. Alsof haar intelligentie en leergierigheid geen kwaliteiten waren, maar een last waar ze continu op werd afgerekend. Slim was saai en grijs. Maar daar had ze snel korte metten mee gemaakt. Ze was een stuk langer dan de meeste van haar klasgenoten en na het uitdelen van een paar goed geplaatste klappen

hadden ze haar verder met rust gelaten. Een outcast was ze altijd gebleven, maar wel een die respect afdwong.

Als ze nu keek naar wat er van hun drieën was geworden, dan was zij de enige met een vaste relatie en een aardig stabiel leven. Lieke was nog steeds vrijgezel en Isa zag eruit en gedroeg zich als een oude vrijster. Stijfjes op alle fronten. Leven onder de vleugels van tante Eva had zichtbaar iets met haar gedaan en Sophie kon het niet direct positief noemen.

Lieke zwaaide uitbundig naar haar en Isa produceerde iets wat voor een lachje door moest gaan. Sophie glimlachte flauwtjes terug naar Isa en schuifelde verder in de rij. Ze was nog twee plekjes van oom Dieter verwijderd. Haar ouders maakten een kort praatje met hem en liepen toen door om haar en Daan de ruimte te geven. Daan schudde hem met een plechtig gezicht de hand en condoleerde hem. Oom Dieter knikte werktuigelijk en elke blijk van herkenning ontbrak op zijn gezicht. Hij liet alle steunbetuigingen gelaten over zich heen komen. Sophie stak haar hand uit en kuste haar oom op zijn wang. Zijn zachte grijze baardharen kriebelden tegen haar lippen. ‘Gefeliciteerd met het verlies van tante Eva.’ Ze verstijfde op het moment dat ze de woorden uitsprak. ‘Ik, eh, bedoel natuurlijk gecondoleerd. Het zijn de zenuwen. Ik eh...’

‘Het is goed meisje.’ Oom Dieter klopte bemoedigend op de rug van haar hand die hij nog steeds vasthield. Hij zocht oogcontact en even leek ze een klein pretlichtje te zien in zijn waterige ogen. Gegeeneerd keek ze weg terwijl ze het schaamrood naar haar kaken voelde stijgen. Het zweet brak haar uit. Ze loerde om zich heen. Had iemand haar blunder gehoord? De mensen achter haar in de rij waren met elkaar in gesprek en gunden haar geen blik waardig.

‘Kom je?’ fluisterde Daan in haar oor terwijl hij haar hand pakte en haar zachtjes meetrok. Van oom Dieter kreeg ze nog een bemoedigend kneepje. ‘Dag Sophie, bedankt voor je komst. Je bent nog niks veranderd,’ riep hij haar na.

2

Lieve Eva,

Ik heb je zoveel te vertellen, maar de woorden zweven in mijn hoofd als ballonnen aan touwtjes en ik grijp steeds mis. Steeds als ik denk er een te vangen, neemt de wind ze mee en verlies ik grip. Ik ren en ik ren tot ik buiten adem ben, maar keer op keer moet ik het laten gaan en ben ik te laat. Vroeger gebeurde me dat nooit.

D zegt dat het de ouderdom is. Dat mensen op mijn leeftijd weleens een steekje laten vallen. Ik vraag me af of hij gelijk heeft. Als je altijd zo bij de pinken bent geweest, dan is dat toch niet van de ene op de andere dag voorbij? Het menselijk lichaam zit vol raadselen die wij als schepsel Gods niet begrijpen, maar ik ben ervan overtuigd dat er wel logica in zit. Mijn mentale aftakeling valt daar niet onder. Het leven is een spel waarin lichaam en geest strijden om de overwinning. Op dit moment gaan ze bij mij gelijk op.

Soms vraag ik me af of er iets in mijn hoofd groeit. Iets lelijks wat al het mooie kapotmaakt zonder dat ik daar ook maar iets aan kan doen. Het gaat met me op de loop en neemt de controle over. Alsof er iemand anders aan het roer staat en me de verkeerde kant op laat varen. Het maakt me bang en overvalt me elke keer weer. Ik houd niet van ver-rassingen.

Een droge mond, ook zo'n kwaaltje waar ik ineens last van heb. Officieel wordt dat niet gezien als aandoening, maar voor mij is het een kwellig van die orde. Ik moet mijn pen even neerleggen om mijn dorst te lessen met een kopje thee. Het is me net gebracht.

Suzanne Vermeer

Het chalet

A.W. Bruna Fictie

1

‘Dat snap ik nou niet hè, dat jij gewoon uren kunt liggen maffen in zo’n vliegtuig.’ Annelies Bakker keek haar vriendin Sara Verbeek doordringend aan.

‘Een zalige manier om de tijd te doden. Zou jij ook eens moeten proberen.’ Ze stonden op het vliegveld van Lima bij de bagageband te wachten. Een zenuwenkriebel teisterde Sara’s buik. Het was altijd maar weer afwachten of je spullen voorbijkwamen of dat ze per ongeluk kwijtgeraakt waren. Dat zou een ramp zijn. Opgelucht stootte ze Annelies aan. ‘Kijk daar, onze tassen!’ Ongeduldig wachtte ze tot de rugzakken op grijpafstand waren. ‘Pff, mijn oma van tachtig is nog sneller.’

‘Mopperkont,’ beet Annelies haar toe. ‘We hebben vakantie Saar, en alle tijd. Probeer een beetje in de zenmodus te komen.’

Sara humde wat, terwijl ze met een hoop gezucht en gekreun de zware tas van de band trok. Snel checkte ze alle sluitingen. Die zaten nog dicht en haar bagage leek nog compleet. Met een ferme zwaai slingerde ze de tas op haar rug. De schouderbanden knelden wat door het gewicht. Ze wiebelde overdreven klunzig op en neer, balanceerde van haar ene voet op haar andere. ‘Help, ik ben topzwaar.’

‘Weet je ook eens hoe dat voelt,’ reageerde Annelies bijdehand. Annelies keek enigszins jaloers naar het strakke lijf van haar vriendin, waar ondanks haar gesnack geen vetrandje aan te ontdekken viel.

‘*Some girls have all the luck,*’ verzuchtte ze, terwijl ze met haar hand langs een beginnende lovehandle streek. Ze sportte zich suf, hield zich aan een streng dieet, maar desondanks hoefde ze maar naar eten te kijken of het bleef al aan haar kont plakken. Ze werd er moedeloos van. Hopelijk trok de actieve vakantie haar postuur een beetje strakker.

‘Kom, we moeten de kudde volgen.’

Ze sloten aan bij de andere mensen uit hun reisgezelschap die inmiddels ook allemaal hun bagage hadden teruggevonden.

‘We trekken de gemiddelde leeftijd flink omlaag,’ mompelde Sara zachtjes tegen Annelies.

‘Alsof we met onze ouders op vakantie gaan,’ beaamde haar vriendin. ‘Hebben wij weer.’

‘Hadden we toch maar omgeboekt naar een tropisch eiland. Of hadden we bij de tussenstop op Aruba het vliegtuig toch maar per ongeluk gemist... Beetje cocktails drinken op het strand, luieren onder een kokosboom, mooie mannen kijken in van die ieniemienie zwembroekjes met...’

Sara’s ogen kregen een dromerige blik, maar die maakte snel plaats voor een verontwaardigde door de vermanende reactie van Annelies.

‘Get, wat ben je toch voorspelbaar. Waar is je gevoel voor avontuur gebleven? Deze keer was het mijn beurt om een vakantie voor ons uit te zoeken. Van een beetje cultuur snuiven wordt een mens niet slechter.’

De verbetering waarmee haar vriendin de regie van hun trip naar Peru in handen had genomen stoorde haar, maar maakte haar ergens ook aan het lachen. Het was zo typisch Annelies om zich ergens helemaal in vast te bijten en elke flexibiliteit te laten varen. Als een paard met oogkleppen op denderde ze doelgericht het pad af dat zij voor ogen had, zonder dat ze op- of omkeek. De keus was als volgt: je deed mee of je bleef achter. Sara had besloten om mee te doen. Misschien was het wel verrassend leuk, zo’n actieve vakantie waarin mannen spotten niet het hoofddoel was. *Geloof je het zelf?* zei een betweterig stemmetje in haar hoofd.

‘Woehoe! We zijn in Peru,’ treiterde Sara, terwijl ze haar armen semi-enthousiast in de lucht stak. Annelies gaf haar een ferme por in haar zij. ‘Au,’ brulde Sara overdreven. Vragende blikken in hun richting, sommige wat geërgerd. Ze kregen de slappe lach. Annelies was rood aangelopen. ‘Dat wordt gezellig,’ hikte Sara. ‘Laat de vakantie maar beginnen!’

Ze knipoogde naar haar vriendin die ze al sinds de lagere school kende. Bij toeval kwamen ze naast elkaar te zitten in groep 3. Ondanks hun tegenstrijdige karakters klikte het meteen en werden ze dikke vriendinnen. Al snel kregen ze van hun klasgenoten de bijnaam 'klit-en-band' omdat ze altijd samen waren. In de brugklas hadden ze dezelfde leren boekentas, die ze met een Edding-stift hadden volgekalkt met zwarte hartjes. Ook hadden ze allebei een hippe Avantgarde-agenda waar meer meidenpraat in stond dan huiswerkafspraken. Aan de binnenkant van de kaft hadden ze een spiegelkje geplakt waarmee ze ettelijke malen per dag hun haar en make-up controleerden. Een klein busje haarlak, mascara en lippenstift werden paraat gehouden om zo nodig iets bij te werken in de pauzes. Ook toen ze in de derde klas van de middelbare school allebei hun eigen weg gingen, bleef het contact onverminderd intensief.

'Ah, daar zul je onze reisleader hebben.' Sara wees naar een man met een stuk karton voor zijn hoofd waar de naam van hun touroperator op stond. Goedkeurend liet ze haar ogen over zijn strakgespannen T-shirt gaan. 'Wow, sixpackje.' Zijn armen waren licht behaard en gebruikt. Zijn gezicht ging nog steeds verscholen achter het stuk karton, maar de krullen die erbovenuit piekten, beloofden veel goeds. Ineens liet hij het stuk karton zakken en kwam er een meer dan aantrekkelijk hoofd tevoorschijn. Brede kaken met de schaduw van een eendagsbaardje. Met zijn donkere pretogen screende hij in een oogopslag het reisgezelschap en telde hardop alle koppen: 'Negentien, twintig, we zijn compleet zie ik. Aangenaam mensen, mijn naam is Wim en ik zal de komende drie weken namens Sawadee jullie reisleader zijn.'

Zijn stem klonk prettig. Duidelijk, met een lichte bas.

'Lekker hapje...'. Sara wilde haar woorden kracht bijzetten door Annelies aan te stoten, maar porde in het luchtledige. Verbaasd keek ze om. Haar vriendin stond een halve meter achter haar met haar mond open ergens naar te staren. Ze volgde haar blik en kwam uit bij Wim. Zo had ze Annelies nog nooit zien reageren op een man. Over het

algemeen was ze heel nuchter en, eerlijk is eerlijk, mannen waren altijd meer in haar geïnteresseerd dan in Annelies. Ze liep snel naar haar vriendin toe, want haar starende blik begon een beetje gênant te worden.

‘Lies, mond dicht, je staat te kwijlen.’ Geen reactie.

‘Lies, kwijlalert! *NOT charming!*’ Niet haar woorden maar de por die ze erachteraan gaf leek effect te hebben. Annelies klapte duidelijk hoorbaar haar kaken op elkaar en net op dat moment keek Wim hun richting uit. Zijn blik gleed vluchtig over Sara heen, maar bij Annelies bleef hij even hangen. Hij gaf haar een knipoog en draaide zich vervolgens om met de woorden: ‘Volg mij maar naar de bus, mensen. Ik denk dat jullie wel verlangen naar een hotelkamer om je even op te frissen na die lange vlucht.’

Annelies pakte Sara paniekerig bij haar arm. ‘Dat is hem, ik weet het zeker. Met die man ga ik trouwen.’

Sara trok haar wenkbrauwen op. Was dit de nuchtere Annelies die behalve door een vliegtuig door niets of niemand van haar stuk was te krijgen?

‘Als ik dan maar getuige mag zijn.’

Annelies leek de spottende toon in haar stem niet op te merken.

‘Ja, ja, jij bent getuige.’

De dromerige blik spatte nog steeds van haar gezicht. ‘Witte jurk, rozenblaadjes...’ Nog steeds die starende blik. Sara knipte in haar vingers in een poging contact te krijgen.

‘Hallo, *earth to Annelies*.’ De enige reactie was een suikerzoete grijns waar de gaten spontaan van in je tanden vielen.

‘Volgens mij sta jij die enorme bruidstaart al aan te snijden met je Wim.’ Annelies knikte bevestigend met haar hoofd, maar keek haar nog steeds niet aan.

‘Oké,’ Sara klapte hard in haar handen. ‘Over tot de orde van de dag. Als we niet opschieten missen we de bus nog en rijdt Wim zo uit je leven nog voordat je hem op de hoogte hebt kunnen stellen van jullie gezamenlijke toekomst.’

Annelies holde haar voorbij.

‘Tuurlijk, Lies, over een paar jaar ben je met hem getrouwd en heb je een hok vol kinderen, geen twijfel mogelijk,’ riep ze haar na. ‘Bakvis.’

Ze zette snel een sprintje in en sloot net op tijd aan bij de groep.

2

Sara stak de sleutel in het slot van de hotelkamerdeur met nummer 14. ‘Nou, dat slot mogen ze ook weleens smeren.’

‘Hè?’ vroeg Annelies afwezig.

‘Dat ze dat slot weleens mogen smeren. Jeetje, kom eens van die roze wolk af! Ik heb geen zin om drie weken met een zombie opgescheept te zitten.’

‘Een verliefde zombie,’ corrigeerde Annelies haar vriendin.

‘*Whatever*, maar ik zou het prettig vinden als je nu weer even normaal doet.’

‘Het is het lot, Sara. Daar hebben wij als mens geen invloed op. Het lot wilde dat ik deze reis ging maken en Wim zou ontmoeten.’ Annelies slaakte een diepe zucht.

‘Hallo, welke Peruaanse geest is er in jou gevaren?’ Sara kreeg een beetje genoeg van het zweverige gedrag van haar anders zo nuchtere vriendin. ‘Als je straks maar niet als een fakir door de kamer gaat vliegen op een zelf gepunnikt tapijtje.’

Annelies wierp haar een vernietigende blik toe. ‘Spot er maar mee. Over sommige dingen kun je beter geen grapjes maken. Het lot is er één van.’ Vermanend stak ze haar vinger op. Sara realiseerde zich dat ze nog steeds op de gang stonden te bakkeleien. Het werd tijd dat ze de hotelkamer binnengingen. Ze duwde de klink naar beneden en de donkerbruine deur opende krakend. Op de voet gevolgd door Annelies betrad ze de somber ogende kamer. Veel grijs- en bruintinten. Er hing een muffe geur. Sara liep meteen door naar de gesloten gordijnen en trok ze met een ferme ruk open. Ze hoestte overdreven toen een wolkje stof de kamer in dwarrelde. Ze streek met haar wijsvinger over de vensterbank.

‘Het kan ermee door, maar mijn moeder maakt beter schoon.’ Ze zette beide ramen open. ‘Even wat frisse lucht.’

Uit macht der gewoonte wilde ze haar schoenen uitschoppen, maar bedacht zich net op tijd dat ze niet haar vertrouwde pumps droeg. Met een moeilijk gezicht keek ze naar de stevige bruine stappers die ze zich door Annelies had laten aansmeren. Gevangenissen voor haar voeten. Ze herinnerde zich de dag dat ze ze had aangeschaft nog meer dan goed. Twee dagen voor de grote reis.

‘Dat meen je niet!’ riep Annelies verbaasd en trok een paar pumps met monsterlijke hakken uit de bagage en tikte met haar wijsvinger op haar voorhoofd. ‘Saar, ben je gestoord of zo? We gaan rondtrekken in Peru.’ Annelies stortte zich verder op de bagage en Sara liet haar begaan. ‘En wat is dit?’ In haar handen bungelde een versleten paar witte All Star-gympen. ‘Waar zijn je wandelschoenen? Aan deze vodjes heb je geen enkele steun. Ik voel de blaren al opkomen als ik ernaar kijk.’

‘Dat zijn mijn wandelschoenen,’ had ze geantwoord. Annelies liep resoluut naar de kledingkast, trok hem open en liet haar blik speurend over het schoenenrek gaan dat onderin stond. ‘Er staat geen plat model tussen. Waar zijn die zwarte Nikes die je nog weleens aanhad met sporten?’

‘Weggegooid, die konden écht niet meer.’

Ze had voor deze vakantie sowieso een hele metamorfose ondergaan. Vijftien strakke mini-jurkjes in alle kleuren, korte rokjes, een enorme beautycase en een föhn hadden het net als de pumps niet tot de eindstreep gehaald.

‘Heb je een ezel ingehuurd om je spullen mee te slepen de komende weken? Besef je wel dat we gaan rondtrekken en dat je zelf verantwoordelijk bent voor je bagage? Jij bent niet eens in staat om al die troep zelf te tillen met dat tengere lijfje van je,’ was het onverbiddelijke commentaar van Annelies geweest.

‘Troep? Eerste levensbehoeften zul je bedoelen,’ had ze nog gesputterd, maar zonder resultaat. In plaats van haar gebruikelijke jurkjes

droeg ze nu een legergroene, afritsbare broek. In de enorme tracking-rugzak aan haar voeten zat nog een exemplaar in camelkleur. *Retepraktisch en onmisbaar*, volgens Annelies. Het zal wel. Ze voelde zich er hoogst ongemakkelijk en vreselijk onaantrekkelijk in. De contouren van haar slanke bovenlijf met stevige borsten waren amper zichtbaar in het degelijke zwarte topje. Op bewonderende blikken richting haar decolleté hoefde ze niet te rekenen de komende weken.

Haar anders zo perfect geföhnde blonde haar zat in een hoge staart gebonden. Moest van Annelies, want die was Chef Vakantie.

‘Die lange slierten voor je ogen zijn echt niet handig.’ Sara streek bezorgd over haar kapsel. Als dat elastiek haar goed verzorgde haar maar niet brak. Annelies was niet gevoelig geweest voor al haar pre’s op het gebied van mode en styling.

‘Het zal die mensen in Machu Picchu echt worst wezen of jij je haar hebt geföhnd en of je eyeliner goed zit. Daarbij denk ik niet dat ze daar op elke hoek een EHBO-post hebben om jouw verzwikte enkels op te lappen als je niet overeind blijft op die flutschoenen. En sorry hoor, maar wie gaat er nu klimmen in zo’n outfit?’ Annelies had een van de ultrakorte rokjes in de lucht gehouden. ‘En die gids maar zeggen: “*Beautiful view, look at this beautiful view...*” als hij achter je loopt. En geloof me, dan heeft hij het niet over de omgeving.’ Vervolgens had ze op haar horloge gekeken met de mededeling: ‘Als we opschieten, gaan we het nog precies redden.’

‘Wat gaan we precies redden?’ had ze gevraagd.

‘Een bezoekje aan een outdoorwinkel om fatsoenlijke kleding, schoei- sel en een grote rugzak voor je aan te schaffen.’

‘Een rugzak?’ had ze geprotesteerd. ‘Daar krijg ik mijn spullen helemaal nooit in.’

‘Laat dat inpakken nou maar aan mij over en dan moet jij eens opletten. Wedden dat je nog ruimte overhebt. Minimalisme is het helemaal tegenwoordig.’

Toen ook haar laatste sputterpoging mislukte, had Sara zich uiteindelijk zuchtend door haar vriendin laten overhalen. ‘Allemaal leuk en aardig, Annelies, al die plannetjes van jou, maar mijn geld is op.’

‘Dan moeten we je moeder maar even lief aankijken.’

‘Die ziet me aankomen. Ik heb al drie keer van haar geleend deze maand.’

‘En een naaisetje, dat moeten we ook kopen.’ Sara had Annelies vragend aangekeken. ‘Een naaisetje?’

‘Ja, om dat gat in je hand te hechten.’

‘Duh, leuk hoor.’ Wat flauw, had ze erachteraan gedacht.

Soms ergerde ze zich mateloos aan de gestructureerde, altijd goed voorbereide en verantwoordelijke Annelies. Maar stiekem was ze ook een beetje jaloers op haar vriendin. Af en toe zou ze willen dat ze een beetje meer van haar karakter had. Met name op de momenten dat haar impulsiviteit haar weer in de problemen bracht. Zoals afgelopen maand toen ze die veel te dure tas had aangeschaft. Zelfbeheersing was nooit haar sterkste punt geweest. Op dat front had ze nog een lange weg te gaan en het was de vraag of ze ooit de eindbestemming zou halen.

‘Ik ga me even opfrissen,’ deed ze Annelies mee, die inmiddels op bed was gaan liggen en het plafond zorgvuldig bestudeerde.

‘Hm,’ was de enige reactie. Sara maakte haar tas open en haalde er een schamel plastic zakje met een oogpotlood, mascara, lippenstift en nagellakje uit. Met permissie van Annelies had ze die wel ingepakt. Stiekem was ze toch wel blij dat haar vriendin zich met het inpakken had bemoeid, want ondanks de voor haar doen summier gevulde rugzak, was het ding nog steeds loodzwaar. De kleine badkamer oogde schoon, constateerde ze tevreden. Geen tandpastaresten, haren of remsporen op het sanitair van de vorige gasten. Uit gewoonte zette ze de kraan aan en liet het water een tijdje stromen. Sinds het drama met de legionellabacterie op de Westfriese Flora waarbij een vriendin van haar moeder was overleden, nam ze liever het zekere voor het onzekere. Wie weet hoe lang die leidingen al niet waren gecontroleerd en schoongemaakt? Nadat het water twee minuten onafgebroken uit de kraan had gestroomd, vormde ze met haar handen een kommetje en waste haar gezicht. De poriën in haar vermoeide huid

trokken samen door de koude plens. Haar nieuwe waterproof mascara was de belofte op de verpakking niet nagekomen, concludeerde ze. Het spul zat tot op haar wangen. Ze sloot snel haar ogen om te voorkomen dat het bijtende goedje erin liep. Op de tast greep ze een handdoek van het daarvoor bestemde rek en verborg haar gezicht erin. Hij was dik en zacht, maar rook een beetje chemisch. Zorgvuldig wreef ze haar gezicht droog. Zwarte mascaravegen bleven achter op de spierwitte stof. Ook op haar gezicht bleven ze hardnekkig zitten. Gelukkig had ze voor vertrek nog een paar pakjes reinigingsdoekjes in haar tas gestopt. Zorgvuldig boende ze haar gezicht schoon en smeerde het in met een verzachtende lotion.

Een hevige vermoeidheid overviel haar. Ze was ook al bijna vierentwintig uur non-stop in touw. Ze keek op haar horloge. Nog drie uur de tijd voordat ze zich beneden in het restaurant moesten melden. Misschien niet gek als ze net als Annelies even in bed kroop. Dan kon ze zich beter daarna opmaken dan nu. Ze huiverde van genoegen toen haar blote voeten de stevige vloerbedekking raakten. Beter dan die koude badkamertegels. Met een resoluut gebaar trok ze het elastiek uit haar haar en woelde er met haar handen doorheen. Met een verlangende zucht plofte ze op de zachte matras. Voor de zekerheid stelde ze de wekker in die op het nachtkastje naast haar bed stond. Vanuit het bed naast haar klonk al een aanstekelijk gesnurk.

3

Luidruchtig geeuwend rekte Sara zich uit. Het brute geluid van de wekker had zojuist een einde aan haar schoonheidsslaapje gemaakt. Ze bracht het ding met een stevige klap tot zwijgen, draaide zich op haar rug en staaarde slaapdrongen naar het plafond. Blijkbaar was ze meteen in slaap gevallen toen haar hoofd het zachte kussen raakte. De reis had haar toch meer uitgeput dan ze dacht. Ze hoorde wat geritsel op het bed naast haar, het snurken verstomde en ging over in een rustige ademhaling. Haar vriendin begon ook te ontwaken.

‘En, gedroomd van bloemetjes en bijtjes?’

Annelies draaide haar hoofd naar Sara en knikte bevestigend. ‘Mag ik niet nog even doordromen?’ Annelies keek haar smekend aan.

‘Nee, wakker worden jij. We moeten zo aantreden in het restaurant, op verzoek van je aanstaande.’ Sara gaf haar vriendin een vette knip-oog.

‘Saar, ik durf niet meer.’

Van de bravoure die Annelies eerder ten toon had gespreid, leek niets meer over.

‘Hoezo durf je niet?’

‘Mijn droom over Wim was zo mooi. Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest. Dat kan in de praktijk alleen maar tegenvallen. Wat nou als hij me niet leuk vindt en niet doorheeft dat wij voor elkaar gemaakt zijn?’

‘Waarom zou hij je niet leuk vinden?’

‘Nou, gewoon, daarom niet.’

‘Daarom is geen reden.’

‘Maar kijk nou naar me! Ik voldoe nou niet exact aan de tegenwoordige schoonheidsidealen. Ik heb putjes in mijn benen, mijn kont is te

dik, mijn tietten te klein, om hier nog maar over te zwijgen.’ Gefrustreerd trok ze aan haar warrige, donkerbruine krullenbos.

‘Wat een ellende. Dat er überhaupt nog mensen zijn die met je willen praten,’ Sara keek theatraal haar richting op. ‘En *poor me*, blijk ik ineens met een trol op vakantie te zijn...’

‘Even serieus, Sara. Ik voel me ineens zo onzeker.’

‘Dat is nergens voor nodig. Kijk, om de boel een beetje in evenwicht te houden heeft onze lieve Heer je gezegend met een van de zeven schoonheden.’ Annelies keek haar vragend aan. ‘Kuiltjes in je wangen als je lacht. Het enige wat jij hoeft te doen is de godganse dag een enorme *smile* opzetten naar die Wim en dan komt het helemaal goed.’

‘Denk je dat echt?’

‘*Promise*,’ zwoer Sara met een plechtige ondertoon in haar stem. ‘Die kuiltjes doen al die zelf aangeprete “minpunten” van je in één klap verbleken. Soms, lieve Liesje, overtreft de werkelijkheid je dromen en dat ga jij de komende weken ervaren. Ik durf er wel een glas wijn op in te zetten.’

‘Een glas, waarom geen fles?’

‘Ik speel liever op safe. Risicovolle beleggingen zijn niet echt mijn ding.’ Schaterlachend verdween ze naar de badkamer, terwijl ze nog net een slipper van Annelies kon ontwijken.